

ВІТРОЛОМИ

ТОВ Фірма «Антологія»
м. Київ
2019

УДК 821.161.2-31

ПЗ2

Повість

Процюк С .

ПЗ2 Вітроломи / Степан Процюк. — К.: ТОВ Фірма «Антологія», 2019. — 136 с.
ISBN 978-617-7580-50-7

Стосунки з батьками — у когось довірливі, а в когось украй непрості... Перша доросла закоханість — це ілюзія, гра гормонів, а чи, може, справжнє кохання на все життя? Перший секс — коли приходить час для нього? Гроші — чому батьки так часто приносять їм у жертву власні таланти і чи виправдана ця жертва? Спокуси і пастки дорослого життя — чи реально не втрапити в жодну з них?

Герої нової повісті відомого письменника-«душезнавця» Степана Процюка — сучасні українські старшокласники, які мріють, закохуються, страждають, помиляються, збиваються на манівці, — проте щиро впевнені в тому, що їм неодмінно вдасться знайти себе в цьому непростому світі.

УДК 821.161.2-31

ISBN 978-617-7580-50-7

© ТОВ Фірма «Антологія», 2019
© Процюк С .

1

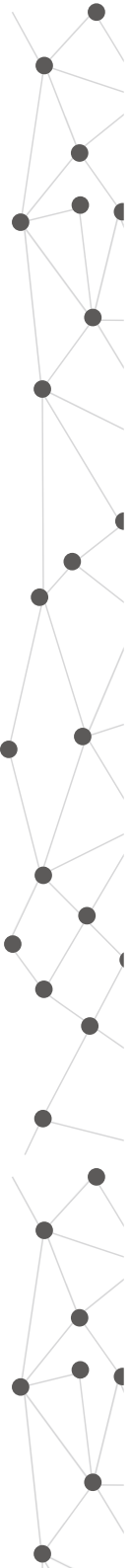
Нестримний вітер розгулявся над Максимовим містом — маленькою частинкою багатолічного всесвіту. Скільки епох перебачив цей вітер, скільки подвигів освятив, скільки підлот намагався стерти з лица землі...

Вітер не має минулого і не турбується про майбутнє. Він сам є життям. Він завжди тут і тепер. Люди тужать за минулим, намагаючись внести у нього якісь корективи, пробуваючи щось у думках скасувати, а щось прикрасити. Люди сподіваються на майбутнє: мовляв, ще трішки потерпимо, почекаємо, а тоді вже заживемо щасливо.

Незалежно від статі чи національності, люди наділяють своє майбутнє фантастичними рисами, а минуле — гротесковими викривленнями. Але наше минуле залишається таким, яким воно було. Його не підмалюєш і не скасуєш. А про майбутнє ми взагалі нічого не знаємо.

Ми могли б навчитися спокою в рослин чи тварин, які ніколи не бувають депресивними. Чи ви бачили колись понуру квітку або депре-

сивного індика? Ми могли б учитися жити у вітру, що ніколи не думає про себе попереднього чи майбутнього. Могли б — але не вміємо і не хочемо...

А вітер усе бушує, хвилюється, шарпає матеріальними речами, що ми їх витворили, мовби намагається нагадати про їхню крихкість і тлінність...

Спершу він лагідний і несміливий, як дівчина на першому побаченні. Легкий, як подих дитини, коли їй наснитися щось чудесне. Але ніхто не знає, яким він буде за годину. Може, вщухне, стихне, заховає своє могутнє невидиме вічно живе тіло у безконечні пустельні піски, щоб там трохи перепочити... Може, він узагалі не потребує відпочинку, бо не втомлюється, як ми, від тягара минулого і примар майбутнього... Може, з легкого і грайливого перетвориться на грізну стихію, що здатна добряче налякати непідвладною енергією, знищити на своєму шляху кволі ознаки матеріального добробуту...

Так було і цього разу. Спершу Максим відчув, як поволі, але методично повітря наповнюється леготом. Як той легіт швидко стає роздратованим, відтак сильнішим. Це вже не легіт, а леготище. Навколо потьмянішало.

Здавалося, що зараз буде гроза — із громом, блискавкою і зливою. Вітер любить цих супутниць своєї влади над природою і людиною.

Але цього разу він вирішив трохи попустувати. Сам навів хмари — потім сам їх порозганяв. Та у цьому проміжку відбувалося щось нечуване. Вітер здирав з людських голів накриття, яке по-крамарськи називають головними уборами. Дерева хиталися. Хаотичний рух усього живого міг веселити, а міг вселяти марновірний страх — це вже залежало від світовідчуття.

Напевне, вітер хотів дати якийсь знак. Можливо, він закликав шукати правду. Або вирішив очистити повітря від смороду технічних відходів — щоб люди згадали про першовитоки.

— Цікаво, — подумав Максим, — чи вітер має обличчя? Як його уявити? Яким уявлю — таким і буде... Скажу, що вітер — як роздратований парубок, — і це буде правдою. Або що він — підступний чоловік середніх років з осінньою чоловічою вродою, — і теж не помилюся. Навіть якщо він є старезним дідом із довгою синьою бородою, — то це також недалеко від істини. Він також може бути по черзі то парубком, то чоловіком середніх років, то дідом. Він може бути всім. І ніким.

Якщо вітер — це пан Ніхто, то водночас він і пан Усе. Він захований всередині мене і в дереві навпроти. Коли він бушує і розважається, то його там не більше, ніж коли він засинає.

Але що це я таке верзу? Я ж не обкурився травки, як дехто з однокласників...